

Edgar Jepson
Robert Eustace

A TEALAVÉL

Fordította:
Ferenczi József

Megjelent:
Rakéta Regényújság
1976. 23. számában

Arthur Kelstern és Hugh Willoughton a Duke Street-i gőzfürdőben ismerkedtek össze, s egy jó év múlva ugyanabban a gőzfürdőben váltak el útjaik. Mind a ketten összeférhetetlen természetűek voltak, Kelstern kötekedő, Willoughton meg indulatos. Igazán nehéz lett volna, eldönteni, melyikük az összeférhetlenebb, s amikor megtudtam, hogy váratlanul összebarátkoztak, három hónapot adtam ennek a barátságnak. Majdnem egy évig tartott.

Amikor összevesztek, Kelstern leánya, Ruth miatt vesztek össze. Willoughton beleszeretett a lányba, a lány viszonzta érzelmeit, és eljegyezték egymást. Hat hónap múlva, annak ellenére, hogy szemmel láthatólag nagyon szerették egymást, az eljegyzés felbomlott. Egyikük sem árulta el, hogy miért. Én azt hittem, Willoughton ízelítőt adott Ruthnak pokoli természetéből, és ő is megkapta érte a magáét.

Nem mintha Ruth egyáltalában Kelstern lánynak látszott volna. A Kelsternek, akárcsak a legtöbb ősi lincolnshire-i család tagjai, a vikingek leszármazottai, Kanut utódai, és nagyon hasonlítanak egymásra: szőkék, világos bőrűek, világoskék a szemük, mély az orrnyergük. Ruth azonban az anyjára ütött; kreol bőrű volt, az orra egyenes, szeme az a fajta sötétbarna, amelyet gyakran borostyánszínűnek neveznek, sötétbarna a haja is, az ajka pedig olyan csókolni való, amelyet életemben nem láttam. Büszke, meglehetősen önálló, okos lány volt, s kellőképpen temperamentumos. Erre szüksége is volt, hogy kibírja a nyers, kötekedő, öreg Kelstern mellett. Furcsa, de annak ellenére, hogy Kelstern állandóan megpróbált zsarnokoskodni fölötte, szerette az apját; s Kelstern javára kell írnom, hogy ő is nagyon szerette a lányát. Alighanem ő volt az egyetlen teremtmény a világon, akit csakugyan szeretett. Kelstern a tudományos felfedezések iparban

való alkalmazásának a szakértője volt, s Ruth mellette dolgozott a laboratóriumában. Kelstern évi ötszáz fontot fizetett neki, tehát Ruth nyilván átlagon felül jó munkát végzett.

Kelstern persze nagyon a szívére vette az eljegyzés felbomlását. Úgy fogta fel, hogy Willoughton „ejtette” a lányt. Ruth is a szívére vette a dolgot: arcszíne veszített a melegségéből; az ajka sem volt már olyan csókolni való: elkeskenyedett. Willoughton hangulata rosszabb lett, mint valaha, úgy viselkedett, mint egy örökké fejfájós medve. Megpróbáltam óvatosan közeledni mind hozzá, mind Ruthhoz, azzal a szándékkal, hogy jobb belátásra bírjam és kibékítsem őket. Finoman fogalmazva: visszautasítottak. Willoughton szitkokkal árasztott el, Ruth meg felfortyant, és azt mondta, hogy ne üssem az orrom olyasmibe, ami nem tartozik rám. Ennek ellenére nagyon is az volt az érzésem, hogy átkozottul hiányoznak egymásnak, és boldogan összejönnének ismét, ha ostoba hiúságuk megengedné.

Kelstern minden tőle telhetőt elkövetett, hogy Ruth haragban maradjon Willoughtonnal. Egy este megmondtam neki – nem tartozott ugyan rám, de sohase törődtem a dührohamaival hogy örülség beleavatkozni a dologba, jobban tenné, ha békén hagyná őket. Ettől persze feldühödött, továbbra is azt állította, hogy Willoughton mocskos disznó és aljas gazember – ezek voltak a legenyhébb kifejezések, amelyeket vele kapcsolatban használt. Hirtelen rádöbentem, hogy az eljegyzés felbomlásának a hátterében valami sokkal komolyabb dolognak kell lennie, mint gondoltam.

Ezt a gyanúmat megerősítette az a mérhetetlen energia, amellyel Kelstern ártani igyekezett Willoughtonnak. Klubjaiban, az Athenaeum-ban, a Devonshire-ben és a Savile-ben, bámulatos ötletességgel terelte a beszélgetést Willoughtonra, aztán kijelentette, hogy Willoughton csirkefogó s a legaljasabb gazember. Ez persze ártott Willoughtonnak, bár korántsem annyira, mint

Kelstern szerette volna, mert Willoughton úgy értett a szakmájához, ahogy a mérnökök közül csak kevesen. Márpedig igen nehéz komolyan ártani olyan embernek, aki valóban érti a szakmáját. Az ilyen ember nélkülözhetetlen. Valamicskét persze azért sikerült ártania neki, és Willoughton tudta, hogy ez Kelstern műve. Véletlenül két emberrel is összeakadtam, aki elárulta, hogy barátságából fel is hívták rá a figyelmét. Persze hogy Willoughton nem lett tőle jobb kedvű.

Willoughton a mostanában London-szerte épülő vasbeton építmények egyik tervezője volt, s a maga területén éppolyan hírnévnek örvendett, mint Kelstern a magáén. Nemcsak szellemi képességük és rossz természetük volt hasonló, hanem, azt hiszem, az agyuk is egy kerékre járt. Az mindenesetre mindkettőjükön észrevehető volt, hogy az eljegyzés felbomlása miatt nem hajlandók megszokott életmódjukon változtatni.

Mindkettejüknek szokása volt például, hogy gőzfürdőbe járt: a Duke Street-i fürdőbe, mégpedig minden hónap második és utolsó keddjén délután 4-kor. E szokásuk mellett továbbra is kitartottak. Az a körülmény, hogy ezeken a keddi napokon kénytelenek voltak találkozni, egyiküket sem készítette arra, hogy a fürdőbe menés időpontját húsz perccel eltolja, s így mindössze egy futó pillantást lesznek kénytelenek vetni egymásra. Továbbra is egy időben jártak fürödni, mint korábban mindig. Makacsok voltak? Igen. Egyikük sem tett úgy, mintha nem venné észre a másikat: Kelstern mogorván nézett Willoughtonra, az pedig legtöbbször ugyanolyan mogorván viszonzta a pillantását. Ezt onnan tudom, hogy néha magam is négy órakor mentem a gőzfürdőbe.

Utoljára körülbelül három hónappal az eljegyzés felbomlása után találkoztak a gőzfürdőben, s ott váltak el örökre egymástól.

Kelstern akkor már vagy hat hete rossz bőrben volt: szürke és nyúzott volt az arca, és le is fogyott. Október második keddjén pontosan négy órakor érkezett a fürdőbe, és szokása szerint

magával vitt egy kitűnő minőségű kínai teával színültig töltött termoszt. Ha úgy érezte, hogy nem izzad eléggé, a szárazgőzben szokott inni belőle, ha pedig eléggé izzadt, fürdője végeztével szokta meginni. Willoughton körülbelül két perccel később érkezett. Kelstern levetkőzött, és néhány perccel Willoughton előtt ment a fürdőbe. Nagyjából egyforma ideig tartózkodtak az izzasztóban. A szárazgőzbe Kelstern körülbelül egy perccel

Willoughton után ment be. Előtte azonban behozatta a termosztát, amelyet az öltözőben hagyott, s magával vitte a szárazgőzbe.

Itt történetesen csak ők ketten voltak, s alig tartózkodtak bent két percig, amikor az izzasztóban levő négy férfi arra figyelt fel, hogy veszekednek. Hallották, hogy Kelstern egyebek közt mocskos disznónak és aljas gazembernek nevezi Willoughtont, és kijelenti, hogy még el fog bánni vele. Willoughton kétszer rászólt, hogy menjen a fenébe. Kelstern tovább sértegette, mire Willoughton tisztán érthetően ráordított: „Pofa be, vén bolond, különben kikészítlek!”

Kelstern erre sem fogta be a száját. Körülbelül két perc múlva Willoughton dühösen kijött a szárazgőzből, az izzasztón keresztül átment a gyúróhelyiségbe, és az egyik gyúró kezébe adta magát. Ezt követően két-három perccel egy Helston nevű férfi bement a szárazgőzbe, és nagyot ordított. Kelstern a hátán feküdt az egyik véráztatta padon, a szíve fölötti sebből még folyt a vér.

Irtózatos felfordulás támadt. Kihívták a rendőrséget. Willoughtont őrizetbe vették. Persze kijött a sodrából, dühösen kijelentette, hogy semmi köze a bűntényhez, és sértegette a rendőröket. Azok persze nem voltak hajlandók hinni neki.

A helyiség és a holttest megvizsgálása után az ügyvel megbízott detektívfelügyelő arra a következtetésre jutott, hogy Kelstern teavás közben szúrták le. A termosz ott hevert előtte a földön, s egy kis tea nyilván kilötytyent belőle, mert az üres termosz szája mellett

né hány tealevél is hevert a padlón (a termoszban levő teát bizonyára gondatlanul szűrte le a cseléd, aki beletöltötte). A jelek szerint a gyilkos kihasználta az alkalmat, hogy Kelstern a teáját issza, s akkor szűrte le, amikor áldozata a termosztól nem láthatta, mi készül ellene.

Az eset nem okozott volna sok fejtörést, csakhogy nem sikerült megtalálni a gyilkos fegyvert. Willoughton elég könnyen bevihette ugyan a fürdőbe a maga köré csavart törülközőben, de hogy szabadult meg tőle? Hova dugta? Egy gőzfürdőben semmit sem lehet eldugni. Üres, mint egy üres magtár, sőt talán még üresebb, és Willoughton ráadásul a legüresebb részében tartózkodott. A rendőrség gondosan átkutatta a helyiséget, nem mintha túl sok értelme lett volna, hiszen Willoughton kijött a szárazgőzből, és átment az izzasztón a gyúróhelyiségbe. Amikor Helston „gyilkost” kezdett kiabálni, Willoughton a gyúrókkal együtt visszarohant a szárazgőzbe, és ott is maradt. Mivel nyilvánvaló volt, hogy a gyilkosságot ő követte el, a gyúrók és a fürdőzők szemmel tartották. Valamennyien biztosak voltak abban, hogy nem ment ki az öltözőbe; nem is hagyták volna.

Nyilvánvaló volt, hogy a fegyvert annak a törülközőnek a redőibe rejtve vitte be a fürdőbe, amelyet maga köré csavart, s ugyanúgy hozta ki. A törülközőt letette a pad mellé, amelyen gyúrás közben feküdt, s az még akkor is ott hevert érintetlenül, amikor keresni kezdték. De nem volt benne fegyver, és vérnyomok sem voltak rajta. Az, hogy nem volt vérfoltos, persze, nem sokat jelentett, hiszen Willoughton beletörölhette a kést vagy a törts, vagy akármi volt a fegyver, abba a padba, amelyen Kelstern feküdt. Ilyen törlésnek ugyan semmi nyoma sem látszott a padon, de a sebből folyó vér el is takarhatta.

A fegyvert nem találták. eltűnése zavarba ejtette a rendőrséget, s később zavarba ejtette a nagyközönséget is.

A boncolást végző orvosok arra a következtetésre jutottak, hogy a sebet hengeres, hegyes, körülbelül háromnegyed hüvelyk átmérőjű fegyverrel követték el, amely több mint háromhüvelyknyire hatolt be a testbe. Feltéve, hogy a markolata csak négy hüvelyk hosszúságú volt, akkor is jókora fegyvernek kellett lennie, teljesen lehetetlen lett volna nem észrevenni. Az orvosok újabb bizonyítékot is találtak arra a feltételezésre, hogy Kelstern éppen a teáját itta, amikor leszúrták. A sebben körülbelül másfél hüvelyk mélyen egy kettévágott tealevelet találtak, amely nyilván Kelstern testére hullott, s a fegyver juttatta be a sebbe és vágta ketté. Azt is felfedezték, hogy Kelsternnek rákja volt. Ezt nem hozták nyilvánosságra a lapokban, én a Devonshire Clubban értesültem róla.

Willoughtont a rendőrbíróság elé állították, s nagy meglepetésre nem tartott igényt védőre. Odaállt a tanúk padjába, és megesküdött rá, hogy soha hozzá sem ért Kelsternhez, soha nem volt semmije, amivel hozzáérhetett volna, és soha semmilyen fegyvert nem vitt a gőzfürdőbe, tehát nem is volt mit eldugnia, s még csak nem is látott olyan fegyvert, amelyről az orvosok beszélnek. Vád alá helyezték.

Minden újság a bűntényről írt, mindenki erről vitatkozott. Mindenkit az a kérdés foglalkoztatott, hogy hova rejthette Willoughton a fegyvert. Sokan írtak is az újságoknak, és felvetették, hogy Willoughton esetleg zseniális módon olyan helyre tette, ahol mindenki láthatta, s éppen azért nem vették észre, mert annyira feltűnő volt. Mások szerint, ha a fegyver hengeres és hegyes volt, akkor olyan lehetett, mint egy vastag grafitceruza, és talán valóban egy vastag grafitceruza volt, ezért került el kutatás közben a rendőrök figyelmét. Csakhogy a rendőrség figyelmét nem kerülte el semmiféle vastag grafitceruza, mivel ilyen nem volt. Bejárták egész Angliát – Willoughton sokat autózott –, hogy megtalálják azt, aki eladta neki a különös és szokatlan fegyvert. De nem találták meg az illetőt, aki ilyen fegyvert adott volna el Willoughtonnak, sőt

egyáltalán senkit sem találtak, aki ilyen fegyvert árult. Így aztán arra a következtetésre jutottak, hogy Kelstemt egy ceruzaszerűen hegyesre csiszolt acél- vagy vasrúddal gyilkolták meg.

Noha Kelsternt senki más nem gyilkolhatta meg, csak Willoughton, én nem tudtam elhinni, hogy ő tette. Az a körülmény, hogy Kelstern minden tőle telhetőt elkövetett, hogy mind szakmailag, mind társadalmilag lejárassa, semmi esetre sem volt eléggé erős indíték. Willoughton értelmesebb volt annál, hogy ne tudta volna: sose veszik komolyan, ha olyan valakit akarnak lejáratni, akinek a munkájára szükség van, a társaság véleményére pedig fűtyült. Egyébként dühkitörései alkalmával valóban megsérthetett vagy akár meg is ölhetett volna valakit, csakhogy hiába volt rossz természete, nem az a típus volt, aki hidegvérrel kitervel egy gyilkosságot. Márpedig ha volt valaha hidegvérrel kitervelt gyilkosság, Kelstern meggyilkolása az volt.

Én olyan közeli barátja voltam Willoughtonnak, amilyen csak lehetett valaki, és meglátogattam a börtönben. Hálásnak látszott, sőt mintha egy kicsit meg is hatódott volna rajta. Megtudtam, hogy senki még nem látogatta meg. Levert volt, és szelídebb a szokottnál.

Reméltem, az is marad. Elég készségesen – és természetesen nyugtalanul – beszélt a gyilkosságról. Őszintén megmondta: az adott körülmények között nem várja el, hogy elhiggyem, hogy nem ő követte el; pedig nem ő volt, és egyszerűen el se tudja képzelni, ki lehetett. Én elhittem, hogy nem ő tette: abban, ahogy a gyilkosságról beszélt, volt valami, ami teljesen meggyőzőtt. Meg is mondtam neki, hogy biztos vagyok abban, hogy nem ő ölte meg Kelsternt, mire úgy nézett rám, mintha nem hinné, amit mondok. De ismét csak hálásnak látszott.

Ruth bánkódott ugyan az apja után, de a veszélyes helyzet, amelybe Willoughton került, bizonyos fokig elterelte figyelmét az őt ért veszteségről. Egy nő csúnyán összeveszhet egy férfival anélkül is, hogy akasztófán kívánná látni, márpedig Willoughtonnak nem sok

esélye volt rá, hogy elkerüli a kötelet. De Ruth egy pillanatig sem hitte, hogy Willoughton ölte meg az apját.

– Nem, szó sincs róla, egyszerűen lehetetlen – jelentette ki határozottan. – Ha apa ölte volna meg Hugh-t, azt meg tudtam volna érteni. Volt rá oka – legalábbis elhitette magával, hogy van. De mi oka lett volna Hugh-nak megölni apát? Képtelenség elhinni, hogy *ennyire* dühítette volna, amiért apa mindent megpróbált, hogy lejárassa őt. Sokan szeretnének másokat ily módon lejárítani, de valójában nem sokat ártanak nekik. És Hugh ezzel tisztában van.

– Persze hogy nem sokat ártanak, és Hugh valóban nem hihette, hogy a maga édesapja sokat árthat neki – feleltem. – De elfelejti, milyen pokoli természete van!

– Dehogy felejttem – tiltakozott Ruth. – Dühkitörései alkalmával valóban képes lenne meg is ölni valakit pillanatnyi felindulásában. Csakhogy apát nem pillanatnyi felindulásában ölte meg, aki megölte. Akárki tette, előre kitervelte a gyilkosságot, s úgy állított be a fürdőbe, hogy már nála volt a fegyver!

El kellett ismernem, hogy logikus az okoskodása. De ki volt az illető? Figyelmeztettem Rutht, hogy a rendőrség gondosan lenyomozott mindenkit, aki a gyilkosság időpontjában a fürdőben tartózkodott: a gyúrókat is, a fürdőzőket is, de semmi bizonyítékot nem találtak arra, hogy a gyúrókon kívül bármelyiküknek is lett volna valamikor valamiféle kapcsolata az apjával.

– Márpedig vagy közülük volt valamelyik, vagy valaki más, aki gyilkolt és aztán odébbállt. Vagy pedig valami trükk van a dologban – mondta Ruth, és elgondolkozva összeráncolta a homlokát.

– Nem értem, hogy kerülhetett volna a fürdőbe bárki, azokon kívül, akiről *tudjuk*, hogy ott voltak – feleltem. – Képtelenség.

A bíróság Rutht terhelő tanúként idézte meg. Ez meglehetősen feleslegesnek, sőt egy kicsit furcsának is tűnt, hiszen arra, hogy a két férfi közt rossz volt a viszony, Ruth bevonása nélkül is éppen elég bizonyítékot lehetett találni. A bíróság nyilván minden tőle

telhető el akart követni, hogy elegendő indítóókot találjon. Ruth izgatottabbnak látszott a gondolatra, hogy a tanúk padjába kell állnia, mint vártam. De hát akkoriban nagyon nehéz napokat élt át.

A tárgyalás napján reggeli után érte mentem, hogy elvigyem a kocsim a New Bailey-be. Sápadt volt, s mintha nem sokat aludt volna éjszaka. Eléggé érthetően az is látszott rajta, hogy nagyon izgatott, de uralkodott magán. Nem az a fajta lány volt, aki elárulja az érzelmeit, az izgatottságát.

Természetesen már előzőleg felvettük a kapcsolatot Hamleyvel, Willoughton jogi tanácsadójával, aki közvetlenül maga mögött foglalt le két helyet a számunkra. Azt akarta, hogy Ruth a közelében legyen, és tanácskozhasson vele, ha olyasmi merülne fel, amire csak ő tudna magyarázatot adni, hiszen ő mindenkinél jobban tudta, milyen volt a viszony Willoughton és az apja között. Jól időzítettem érkezésünket: az esküdtek éppen akkor tették le az esküt. A tárgyalóterem persze tele volt nőekkel: főrendek, bukmékerek és politikusok feleségeivel, a legtöbbjük kiöltözködve és agyonillatosítva.

Aztán belépett a bíró. Ezzel a tárgyalóteremben kialakult az a feszült légkör, amely annyira jellemző a gyilkossági tárgyalásokra. Olyasféle volt ez, mint egy betegszoba légköre, ha a beteg a halálán van, csak még rosszabb.

Willoughton balszerencséjére Garbould volt a bíró. Kemény vonású, közönséges külsejű, nyers modorú fickó, akinek okkal volt az a híre, hogy akit csak lehet, felakasztat, s aki ráadásul még a vád külön tanácsadójaként is szokott szerepelni.

Willoughton a vádlottak padjára lépett; rossz színben volt, és nagyon letörtnek látszott. De vitán felül méltóságteljesen viselkedett, és eléggé határozott hangon jelentette ki, hogy nem érzi magát bűnösnek.

Greatorrex, a fővádló, összefoglalta a vádat. Beszédében nem hangzott el semmiféle utalás arra, hogy a rendőrség valami új körülményt fedezett volna fel.

Aztán Helston adta elő, hogyan találta meg a holttestet. Utána ő meg a három másik férfi, akivel együtt volt az izzasztóban, a Willoughton és az áldozat közti veszekedésről tett tanúvallomást, amelyet mind a négyen hallottak. Elmondták, hogy Willoughton szitkozódva és szemmel láthatólag dühösen jött ki a szárazgözből. Egyikük, egy Underwood nevű fontoskodó öregúr kijelentette, hogy soha életében nem hallott dühösebb veszekedést. Négyük közül egyik sem tudta megmondani, hogy Willoughton az eltűnt fegyvert a magára csavart törülköző redőiben rejtegette-e. Csak abban voltak biztosak mind a négyen, hogy a kezében nem volt semmi.

Ezután következett az orvosi szakvélemény. Hazeldean, Willoughton ügyvédje, a boncolást végző orvosnak feltett keresztkérdések után teljes határozottsággal leszögezte, hogy az eltűnt fegyver jó nagy volt, s hogy legömbölyített pengéjének átmérője több mint fél hüvelyk, hossza pedig három-négy hüvelyk lehetett. Az orvosok véleménye szerint ahhoz, hogy egy ilyen vastagságú pengét a szívbe lehessen döfni, legalább négy hüvelyk hosszú markolat kellett, hogy elég erősen meg lehessen markolni. A fegyver egy ceruzaszerűen kihegyezett acél- vagy vasrúd. Mindenesetre feltétlenül jókora fegyver volt, nem lehetett gyorsan eldugni vagy teljesen eltüntetni egy gőzfürdőben. A tealevelet illetően Hazeldean nem tudta megcáfolni az orvosok tanúvallomását. Meg voltak győződve arról, hogy az eltűnt fegyver pengéje juttatta a sebbe és vágta ketté, s hogy ez is arra mutat, hogy Kelstern akkor kapta a halálos döfést, amikor a teáját itta.

Az ügygel megbízott Brackett detektívfelügyelőt részletesen kikérdezték az eltűnt fegyver utáni kutatásról. A felügyelő nem hagyott kétséget afelől, hogy a fegyver nem volt sehol a gőzfürdőben, sem az izzasztóhelyiségekben, sem a

gyúróhelyiségben, sem az öltözőkben, sem az előcsarnokban, sem az irodában, Brackett még az úszómedencében is leeresztette a vizet, s átkutatta a tetőt is, noha gyakorlatilag bizonyos volt, hogy a bűntény időpontjában az izzasztó tetőablaka csukva volt (a szárazgőz feletti nem). A kérdés újrafelvetésekor gúnyosan elutasította azt az elképzelést, hogy Willoughtonnak bűntársa lett volna, s az vitte volna el a fegyvert. Ennek a legnagyobb alaposággal utánanézett.

A gyúró azt állította, hogy Willoughton olyan dühösen szitkozódva állított be hozzá, hogy el se tudta képzelni, mitől kerülhetett ilyen hangulatba. Arbuthnot, Hazeldean ügyvéd társa, a gyúróhoz intézett keresztkérdésekkel még nyilvánvalóbbá tette, mint addig volt, hogy a fegyver a törülközőbe volt rejtve, hacsak Willoughton már előzőleg el nem dugta az üres szárazgőzkamrában. Ezután azt a határozott vallomást szedte ki a gyúróból, hogy Willoughton a törülközőt letette a pad mellé, amelyen masszírozták, s hogy a gyúró előtt rohant vissza az izzasztóba, hogy a gyúró visszajött az izzasztóból, otthagya Willoughtont azok között, akik a bűntényt taglalták, s hogy a törülközőt pontosan úgy találta, ahogyan Willoughton letette, és nem volt benne fegyver, és nem voltak rajta vérnyomok.

Mivel a felügyelő annak a lehetőségét kizárta, hogy egy bűntárs surrant volna be, aki kivette a fegyvert a törülközőből és kiosont vele a fürdőből, ez a tanúvallomás kétségtelenné tette, hogy a fegyver egyáltalán ki sem került a szárazgőzből.

Ezután a vád a Kelstern és Willoughton közti rossz viszonytal kapcsolatban hallgatott ki tanúkat. Három közismert és befolyásos férfiú beszélt az esküdteknek Kelstern ama igyekezetéről, hogy Willoughtont befeketítse előttük, és arról, hogy milyen sértő megállapításokat tett róla. Egyikük kötelességének is érezte, hogy elmondja a dolgot Willoughtonnak, aki dühbe is gurult. Arbuthnot keresztkérdéseket tett fel, és bebizonyította, hogy Kelstern sértő

megállapításai, akárkiről tette is azokat, tetemesen veszítettek hitelükből, mivel mindenki tudta, hogy Kelstern a végletekig kötekedő természetű.

Észrevettem, hogy a gyűró kihallgatásának vége felé és az utána következő tanúvallomások közben Ruth nyugtalanul fészkelődik, és türelmetlen pillantásokat vet a tárgyalóterem bejárata felé, mintha várna valakit. Aztán éppen amikor őt szólították a tanúk padjába, bejött egy magas, görnyedt, ősz hajú, fehér szakállú, hatvan év körüli férfi, egy csomaggal a kezében. Az arca ismerősnek tűnt ugyan, de nem tudtam, hova tegyem. Elkapta Ruth tekintetét, és bólintott neki. Ruth megkönnyebbülten felsóhajtott, előrehajolt Willoughton jogi tanácsadójához, átadott neki egy levelet, amelyet már a kezében tartott, rámutatott az ősz szakállú emberre, aztán nyugodtan a tanúk padjához ment.

Hamley elolvasta a levelet, azonnal előrehajolt, odaadta Hazeldeannek, és mondott is neki valamit. Észrevettem, hogy hiába suttog, a hangja izgatott. Hazeldean elolvasta a levelet, és láthatólag ő is izgatott lett. Hamley felkelt a helyéről, odament az ősz szakállú férfihoz, aki még mindig a tárgyalóterem bejáratánál állt, és komoly beszélgetésbe kezdett vele.

Greatorex hozzáfogott Ruth kihallgatásához, és én természetesen Ruthra figyeltem. Greatorex kérdéseinek is az volt a célja, hogy megmutassa, milyen rossz volt a viszony Kelstern és Willoughton közt. Felszólította Rutht, hogy ismertesse az esküdtekkal Kelstern egyik-másik tényleges fenyegetését, aztán – elképesztő, hogy a rendőrség milyen kevés dolgot mulaszt el kiszimatolni egy valóban fontos ügyben – a kihallgatás különös fordulatot vett. Greatorex Rutht a saját, Willoughtonnal való kapcsolatáról kezdte faggatni, s kérdéseinek célja nyilvánvalóan az volt, hogy kimutassa: Ruth és Willoughton nemcsak jegyesek voltak, hanem viszonyuk is volt.

Én rögtön láttam, mire törekszik a vád. Megpróbálta kihasználni egy angol esküdtszék és egy angol bíró ama hajlamát, hogy – az erény dicsőítésére irányuló természetes igyekezetében – akasztófára juttasson egy gyilkossággal vádolt férfit vagy nőt, mert erkölcstelen magatartást tanúsított a másik nemmel való kapcsolatában. Nem is találhattak volna jobb módszert Willoughton eleve elítéltetésére annak bizonyításánál, hogy Rutht házassági ígérettel elcsábította.

Hazeldean természetesen azonnal felugrott, és tiltakozott, mondván, hogy ezek a kérdések lényegtelenek és megengedhetetlenek. Garbould persze ellene foglalt állást. Nem véletlenül kapta közismert gúnynevét az ügyvédbojtároktól. Hazeldean remekelt. Ez volt az egyik leghevesebb összecsapás, amelyet Garbouddal valaha is folytatott, pedig már sokszor összecsapott vele. Garbould ostoba, hogy hagyja belesodortatni magát az efféle szópárbajokba. Hazeldean mindig erősebbnek bizonyult nála, vagy erősebbnek látszott, s ez az esküdtek szemében mellette szól. Garbouldot azonban nem szellemi képességeiért, hanem politikai érdemeiért ültették a bírói székbe. Úgy döntött, hogy a kérdések megengedhetők, és ő maga is feltett néhányat Ruthnak.

Erre Willoughton kijött a sodrából, és tiltakozni kezdett, mondván, hogy ennek semmi köze az ügghöz, ilyesmiket kérdezni felháborító. Willoughtonnak meglehetősen erős, harsogó hangja van. Nem az az ember, akit könnyen el lehet hallgattatni, ha nem akar hallgatni, bele is telt egy időbe, míg sikerült. Garbould akkor már bíborvörös volt a méregtől. Nem volt kétséges, hogy mindent meg fog tenni, csak hogy bitófára juttassa Willoughtont. De mikor szemügyre vettem az esküdteket, az volt az érzésem, hogy Willoughton jó pontot szerzett náluk ezzel a dühkitöréssel, és Hazeldean tiltakozásai megingatták az esküdtek Garbouldba vetett bizalmát. Ahogy a vád képviselőjének kissé sápadt arcára

pillantottam, még biztosabb lettem benne, hogy a bíróság eléggé szerencsétlenül kavarta meg az ügyet.

Greatorex – Garbould asszisztálásával – tovább kérdezett. Ruth pedig, inkább kihívóan, mint zavartan – izgalmaiban kipirult, és szebb volt, mint valaha – bevallotta, hogy igenis viszonya volt Willoughtonnal, s hogy a fiatalember, mikor egy-egy táncmulatságról vagy színházi előadásról hazakísérte, sokszor csak hajnalban távozott tőle. Az egyik cselédlány megleste őket, a bíróság tehát már tudta a tényeket.

Hazeldean tiltakozásai ellenére is attól félttem, hogy az a körülmény, hogy miként Greatorex megfogalmazta – Willoughton házasságot ígért Ruthnak és elcsábította, nagyon károsan befolyásolja majd ügyét az esküdtek előtt – s alighanem akasztófára is juttatja.

Ekkor Ruth, még mindig kipirultan, de nem túlságosan izgatottan megjegyezte: – Ez csak apámnak szolgálhatott volna indítóokul arra, hogy megölje Mr. Willoughtont, és nem Mr. Willoughtonnak, hogy megölje az apámat.

Garbould erre minden mérgét rázúdította. A tanú azért van itt, hogy a feltett kérdésekre válaszoljon, s nem azért, hogy haszontalan megjegyzéseket tegyen, és így tovább, és így tovább.

Aztán Greatorex rátért az eljegyzés felbomlására, és azt mondta Ruthnak, hogy Willoughton bontotta fel, azaz tulajdonképpen cserbenhagyta őt, miután előzőleg kompromittálta. Ezt Ruth egy pillanatra sem volt hajlandó elismerni. Kijelentette, hogy összevesztek, és az eljegyzést ő bontotta fel. Emellett konokul kitartott, állításától semmi sem téríthette el, jóllehet még Garbould is mindent megkísérelt, hogy erre rávegye.

A jelenet közepén Willoughton, aki ismét összeszedte magát, most, hogy a tárgyalóterem légköréről nyugodtan el lehetett mondani, hogy teli volt feszültséggel, igen bántó és gúnyos hangon megszólalt:

– Amit a tanú mond, szíinigaz. Miért gyötrik tovább?

Garbould ismét színre lépett, és dühösen rendreutasította, amiért közbeszólt. Ráparancsolt, hogy maradjon csendben, és kijelentette, nem tűri, hogy Willoughton cirkuszt csináljon az ő tárgyalóterméből.

– Ha egyszer egy bohóc ül a bírói székekben! – szólt oda Hazeldean Arbuthnotnak suttogva, de jól hallhatóan.

Néhányan elnevezték magukat. Köztük az esküdszék egyik tagja is. Garbould rendreutasította, s mire befejezte a mondókáját, meg voltam győződve róla, hogy ez az esküdt akkor se ítélné el Willoughtont, ha történetesen a saját szemével látta volna, hogy ő szúrta le Kelsternt.

Willoughton írt valamit egy cédulára, s a cédulát eljuttatta Hazeldeanhez.

Hazeldean felállt, hogy teljes határozottsággal kikérdezze Rutht. Kiszedte belőle, hogy apja az eljegyzés felbomlásáig a legjobb viszonyban volt Willoughtonnal; hogy ebben a dologban őszintén leánya pártján volt, s hogy amikor a fiatalok után leselkedő cselédlány tájékoztatta a leány Willoughtonnal folytatott viszonyáról, nem sokkal lett dühösebb, mint addig volt.

Aztán Hazeldean ezt kérdezte:

– Igaz-e, hogy eljegyzésük felbontása óta a vádlott többször is kérte önt, hogy bocsásson meg neki, és legyen ismét a jegyese?

– Négyyszer – felelte Ruth.

– És nem volt rá hajlandó?

– Nem – felelte Ruth. Furcsán nézett Willoughtonra, és hozzátette: – Leckét kellett adni neki.

– S azt kérte-e később, hogy legalább az esküvői szertartást csinálja végig vele, megígérve, hogy a templom kapujában magára hagyja önt?

– Igen.

– És erre sem volt hajlandó?

– Nem – felelte Ruth.

Garbould előrehajolt, és rendkívül bántó modorban megkérdezte: – És miért utasította vissza a lehetőséget, hogy jóvátegye szégyenletes viselkedését?

– Nem volt szégyenletes! – Ruth valósággal felcsattant, és leplezetlen dühvel nézett a bíróra. Aztán őszintén hozzátette: – Azért utasítottam vissza, mert nem volt sürgős a dolog. Bármikor elvenne, ha megváltoztatnám elhatározásomat, és azt akarnám, hogy elvegyen.

Egy kis szünet állt be. Egyre világosabban láttam, hogy a bíróság csúnya baklövést követett el, amikor szóba hozta Willoughton és Ruth viszonyát, mivel Willoughton nyilván el volt szánva rá, hogy Rutht minden sérelemtől megóvja, amely a bíróság tapintatlanságából származhat. De hát egy esküdtszéknél sosem lehet tudni. Aztán Hazeldean új vágányon indult el.

Együttérző hangon ezt kérdezte: – Igaz, hogy az ön édesapja rákban szenvedett, és fájdalmai voltak?

– Egyre nagyobb fájdalmai – felelte Ruth szomorúan.

– Igaz-e, hogy néhány nappal a halála előtt végrendelkezett, és minden ügyét rendezte?

– Igen. Három nappal előtte – felelte Ruth.

– Kifejezést adott-e valaha is annak a szándékának, hogy öngyilkos lesz?

– Azt mondta, tűr még egy kis ideig, aztán véget vet az egésznek – felelte Ruth. – ÉS PONTOSAN ÍGY IS CSELEKEDETT.

Nyugodtan mondhatom, hogy az egész terem megdöbbsent. Azt hiszem, mindenki megmozdult egy kicsit, s halk csoszogás támadt. Garbould hitetlenkedve felhorkant, hátravetette magát a székében, és Ruthra meredt.

– Megmondaná a bíróságnak, mire alapozza ezt a kijelentését? – szólalt meg Hazeldean.

Ruth szemmel láthatólag összeszedte magát, arcáról eltűnt a pír, de nagyon fáradtnak látszott. Majd csöndes, nyugodt hangon elkezdte:

- Soha egy pillanatra sem hittem el, hogy Mr. Willoughton ölte meg az apámat. Ha apám ölte volna meg Mr. Willoughtont, az más lett volna.

Garbould előrehajolt, és ráfordult Ruthra, hogy a bíróság nem hiedelmeikre vagy képzelődésekre, hanem tényekre kíváncsi.

Azt hiszem, Ruth nem is hallotta a bíró szavait. Minden figyelmét arra összpontosította, hogy pontos magyarázatot adjon. Ugyanolyan csöndes hangon folytatta: - A fegyver persze nekem is sok fejtörést okozott, mint mindenki másnak: milyen fegyver volt és hova lett? Nem hittem, hogy egy fél hüvelyk átmérőjű hegyes acélrúd lett volna. Ha valaki azzal a szándékkal ment volna a gőzfürdőbe, hogy megölje az apámat, és utána eldugja a fegyvert, nem ilyen nagy és nehezen eldugható fegyvert használt volna, hiszen egy kalaptű is éppúgy megtette volna, és sokkal könnyebben el lehetett volna dugni. A legtöbb fejtörést nekem a sebben talált tealevél okozta. A termoszból kikerült többi tealevél a földön hevert. Ezt Brackett felügyelőtől tudom. Egyszerűen nem tudtam elhinni, hogy egyetlen tealevél pontosan a szíve felett hullott apámra, ott, ahol a fegyver hegye kilyukasztotta a bőrt, és így került volna a tealevél a sebbe. A véletlenek ilyen egybeesését képtelen voltam elfogadni. De a dolog megértéséhez én sem kerültem közelebb, mint más.

Garbould kicsit ingerülten félbeszakította, és rászólt, hogy térjen rá a tényekre. Hazeldean felállt, és tiltakozott. Kijelentette, hogy a tanúnak nem szabad a szavába vágni, s hogy a tanú megoldott egy olyan rejtélyt, amely Anglia néhány legjobb koponyáját is zavarba ejtette, meg kell tehát engedni, hogy a maga módján adja elő a vallomását.

Ruth ismét mintha nem is hallotta volna őket. Amikor a szóváltás abbamaradt, ugyanolyan nyugodt hangon folytatta: – Természetesen eszembe jutott, hogy apám azt mondta, véget vet az egészek. Csakhogy az ilyen sebbel senki nem tudott volna fektéből feltápáskodni, és eldugni a fegyvert. Tegnapelőtt éjjel aztán azt álmodtam, hogy bementem a laboratóriumba, és egy hegyes acélrudat láttam heverni azon az asztalon, amelyiknél apám dolgozni szokott.

– Most meg álmokkal áll elő! – morogta Garbould megvetően, hátradőlt a székén, s összekulcsolta a kezét a hasán.

– Az álomra persze nem sokat adtam – folytatta Ruth –, végtére is annyit töprengtem a dolgon, hogy egészen természetes volt, hogy álmodok is róla. Reggeli után azonban egyszerre csak az az érzésem támadt, hogy a titok a laboratóriumban rejlik, csak meg kell találnom. Eleinte nem tulajdonítottam jelentőséget ennek az érzésnek, az azonban egyre erősebb lett bennem. Ebéd után be is mentem a laboratóriumba, és elkezdtem kutatni. Átkutattam minden fiókot, de nem találtam semmit. Aztán körbejártam a szobában, megnéztem mindent, és belenéztem mindenbe: a műszerekbe, retortákba, kémcsövekbe és így tovább. Aztán megálltam a szoba közepén, és lassan, figyelmesen körülnéztem a helyiségben. Az ajtó mellett, elszállításra készen, egy gázpalack hevert a fal tövében. Megfordítottam, hogy megnézzem, milyen gáz volt benne, de nem találtam rajta címkét.

Rövid szünetet tartott, és körülnézett a tárgyalóteremben, mint aki teljes figyelmet követel, majd folytatta. – Nos, ez nagyon különös volt, mert minden gázpalackon kell lennie címkének, elvégre igen sok gáz veszélyes. Felfordítottam a palackot, s nem jött ki belőle semmi. Teljesen üres volt. Erre odamentem a könyvhöz, amelybe minden beérkező anyagot be szoktunk jegyezni, és megállapítottam, hogy apa tíz nappal a halála előtt egy palack széndioxidot és hét font jeget kapott. A halála napjáig volt is mindennap hét font jege. A jég

és a széndioxid együtt adta az ötletet. A széndioxid fagyáspontja igen alacsony: $-80\text{ }^{\circ}\text{C}$, és amint kikerül a palackból és elkeveredik a levegővel, nagyon finom hóvá alakul át. Ha ezt a havat összepréselik, az elképzelhető legkeményebb jéggé válik. Rádöbbsentem, hogy apa alighanem ezt a havat gyűjtötte össze, tette bele valamilyen formába, s készített belőle olyan fegyvert, amely nemcsak azt a bizonyos Sebet okozta, hanem *azonnal el is tűnt!*

Ismét szünetet tartott, és körülnézett a tárgyalóteremben, ahol annyi feszülten várakozó arcot láthatott, amennyit egy elbeszélő csak kívánhat magának. Aztán folytatta: – Tudtam, hogy ezt csinálta. Biztosan tudtam. A széndioxidjégből kemény, erős törts készített, s ez a fürdő szárazgóz-kamrájában gyorsan elolvadt, s még csak szagot sem hagyott maga után, mivel szagtalan. Ezért nem találtak semmiféle fegyvert. És ez magyarázatot ad a tealevéltre is. Apa készített egy széndioxid törts, lehet, hogy egy héttel, de az is lehet, hogy csak egy nappal azelőtt, hogy felhasználta. S amikor elkészült vele, rögtön betette a termoszba. Mint tudjuk, a termosz a meleget is, a hideget is megőrzi. De hogy bizonyos legyen abban, hogy a tör nem olvad el, a termoszt jég közt tartotta, mindaddig, amíg a tör használatára el nem szánta magát. Csakis így magyarázható meg a tealevél: a tör hegyéhez ragadva került ki a termoszból és került a sebbe.

Ismét elhallgatott, és szinte érezni lehetett, ahogy a teremben ülők mélyen, megkönnyebbülten felsóhajtanak.

Ekkor Garbould bántó és hitetlenkedő hangon megkérdezte:

– Miért nem adta elő ezt a fantasztikus elméletét rögtön a rendőrségen?

– Nem lett volna semmi értelme – felelte gyorsan Ruth. – Hiába tudtam én magam: másokat kellett meggyőznöm róla. S ehhez bizonyítékot kellett találnom. Kutatni kezdtem utána. Biztosan éreztem, hogy van ilyen bizonyíték. Az öntőformát kerestem. És megtaláltam!

Diadalmas hangon ejtette ki e szavakat, és rámosolygott Willoughtonra, aztán folytatta: – Legalábbis a darabjait. Abban a dobozban, ahova a szemetet, anyagmaradékokat, tönkrement műszereket meg az eltört kémcsöveket szoktuk dobálni, találtam néhány ebonit darabkát. Rögtön láttam, hogy egy ebonit tartály darabjai. Fogtam egy kis viaszt, gyúrtam belőle egy megfelelő méretű pálcát, aztán ezen összeraktam a tartályt, legalábbis a nagy részét, mert néhány darab nem került elő. Majdnem egész éjjel dolgoztam rajta. De a legfontosabb darabot, a *hegyes véget* megtaláltam!

Benyúlt a retiküljébe, és elővett egy körülbelül kilenc hüvelyk hosszú és háromnegyed hüvelyk vastag tárgyat, és felmutatta, hogy mindenki lássa.

Valaki önkéntelenül tapsolni kezdett, s erre olyan tapsvihar tört ki, hogy elnyomta a rendet parancsoló teremőr hangját és Garbould üvöltözését.

Amikor a taps abbamaradt, Hazeldean – aki sose mulasztja el a kellő pillanatot – így szólt: – Nincs több kérdésem a tanúhoz, uram! – Azzal leült.

Ruth vallomása számomra eldöntötte az ügyet, és nem volt kétségem afelől, hogy eldöntötte az esküdtek számára is.

Garbould bíborvörösén előrehajolt, és valósággal ráordított Ruthra:

– Csak nem gondolja, hogy az esküdtszék elhiszi, hogy egy olyan közismert ember, mint a maga apja, készakarva ilyen ocsmány csapdát állítva lett öngyilkos, csak azért, hogy akasztófára juttassa a vádlottat?

Ruth ránézett, megvonta a vállát, és nyugodtan beletörődve az emberi természet bizonyos tényeibe – amit az ember csak egy jóval idősebb nőtől várt volna el –, így felelt:

– Hát igen, apa ilyen volt. És kétségtelenül meg volt győződve róla, hogy oka van elpusztítani Mr. Willoughtont.

Volt valami a hangjában és a viselkedésében, ami nemcsak azt tette kétségtelenné, hogy Kelstern ilyen volt, hanem azt is, hogy természetének megfelelően cselekedett.

Greatorex nem tett fel újabb kérdéseket Ruthnak, hanem Hazeldeannel tanácskozott. Aztán Hazeldean felállt, hogy a védelem nevében kezébe vegye az ügyet. Bejelentette, hogy nem óhajtja vesztegetni a bíróság idejét, és tekintettel arra, hogy Miss Kelstern már megoldotta édesapja halálának problémáját, csak egyetlen tanút fog szólítani, Mozley professzort.

Az ősz hajú, ősz szakállú, görnyedt férfi, aki olyan késve érkezett a tárgyalóterembe, a tanúk padjába lépett. Persze hogy ismerős volt az arca: számtalanszor láttam a fényképét az újságokban. Még mindig a kezében volt a csomag.

Hazeldean kérdéseire válaszolva előadta, hogy lehetséges, sőt nem is túlságosan nehéz széndioxidból olyan fegyvert készíteni, amely elég kemény, szilárd és éles ahhoz, hogy olyan sebet ejtsen, amilyen Kelstern halálát okozta. A fegyver elkészítési módja a következő: egy darab zergebőrt hajtogassunk zacskóvá, a zacskót tartsuk kesztyűs bal kezünkkel egy folyékony széndioxidot tartalmazó palack szája fölé, s jobb kezünkkel nyissuk ki a palack szelepét. A széndioxid olyan gyorsan párolog el, hogy hamarosan eléri fagyáspontját, a $-80\text{ }^{\circ}\text{C}$ -ot, és szénsavhó alakjában lerakódik a zergebőr zacskóban. Ekkor zárjuk el a gázt, a havat kanalazzuk bele egy kívánt vastagságú ebonit tartályba, és ebonit rúddal döngöljük a kívánt keménységű pálcává. Hozzátette, hogy a tartályt tanácsos jégbe dugni, miközben megtöltjük és ledöngöljük benne a havat, aztán a jégpálcát hópalackba tenni, és abban tartani, amíg szükség lesz rá.

– Ön készített már ilyen pálcát? – kérdezte Hazeldean.

– Igen – felelte a professzor, és elvágta a spárgát a csomagon. – Amikor Miss Kelstern ma reggel fél nyolckor kiugrasztott az ágyból, és közölte felfedezését, rögtön tudtam, hogy megtalálta a megoldást,

édesapja halálának a problémájára, amin magam is sokat törtem a fejem. Gyorsan megreggeliztem, és munkához láttam, hogy én is készítek egy ilyen fegyvert a bíróság meggyőzése céljából. Itt van!

A csomagolópapírból elővett egy hőpalackot, lecsavarta a fedelét, aztán a szájával lefelé fordította. S íme: kesztyűs kezébe hullott egy körülbelül nyolc hüvelyk hosszú fehér pálca. Az esküdtek elé tartotta, hogy nézzék meg.

– Ez a szárazjég az eddig ismert legkeményebb, legszilárdabb jég. Nincs kétségem afelől, hogy Mr. Kelstern egy ugyanilyen pálcával ölte meg magát. A különbség az általa használt és a kezemben tartott pálca közt csak az, hogy az ő pálcája hegyes volt. Nekem nem volt hegyes ebonit tartályom, de az a tartály, amelynek darabjait Miss Kelstern összeillesztette, hegyes. Kétségtelen, hogy ezt Mr. Kelstern külön erre a célra készítette, valószínűleg a Hawkins és Spender cégnél.

Visszaejtette a pálcát a hőpalackba, s a palackra rácsavarta a fedelet.

Hazeldean leült. Az az esküdt, akit Garbould korábban rendreutasított, előrehajolt, és komolyan tárgyalni kezdett az esküdtek vezetőjével. Greatorex felállt.

– Mozley professzor, térjünk vissza egy pillanatra a pálca hegyére. Abban a hőségben is elég éles maradhatott ahhoz, hogy áthatoljon a bőrön? – kérdezte.

– Véleményem szerint igen – válaszolta a professzor. – Gondolkoztam ezen is, figyelembe véve azt a tényt, hogy Mr. Kelstern – szakmájából eredően – igen nagy kézügyességgel rendelkezett, valamint azt, hogy tudós lévén, pontosan tudta, mit kell tennie. Szerintem egy másodperc, vagy talán még rövidebb idő alatt kivette a hőpalackból a pálcát, s hegyével a mellére helyezte. Úgy vélem, a bal kezével tartotta, és a jobbjaival erősen ráütött a vastagabbik végére, így dőfte magába. Az egész nem tarthatott

tovább két másodpercnél. Egyébként ha a fegyver hegye megolvadt volna, nem marad rajta a tealevél.

– Köszönöm – mondta Greatorex. Megfordult, és tanácskozni kezdett a vád többi képviselőjével.

Aztán így szólt: – Nem kívánjuk folytatni a tárgyalást, elnök úr!

Az esküdtek vezetője gyorsan felállt, és bejelentette: – Az esküdtszék sem kíván több tanút hallani, uram! Teljesen meg vagyunk győzve, hogy a vádlott nem bűnös.

Garbould tétovázott. Kis híja, hogy nem rendelte el a tárgyalás folytatását. De aztán Hazeldeanre esett a tekintete, aki erősen figyelte őt. Úgy éreztem, Hazeldean elhatározta, hogy nem ad neki lehetőséget, hogy újabb kellemetlenségeket mondjon.

Garbould meglehetősen komor képpel feltette az előírt kérdést az esküdteknek, akik erre kimondták, hogy „nem bűnös”, aztán Garbould felmentette Willoughtont a vád alól.

Ruthszal távoztam a tárgyalóteremből, és együtt vártuk meg Willoughtont.

Nemsokára kilépett az ajtón, megállt és megrázkódott. Aztán észrevette Rutht, és hozzálépett. Nem is üdvözölték egymást, Ruth egyszerűen belekarolt, és együtt sétáltak ki a New Baileyből.

Jó hangosan megéljeneztek őket.